

Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul

pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străinătate Lei 50. De sprijin Lei 75. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se inapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru/odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Cinci ani de reîntregire bisericească

Au trecut cinci ani de la epocalul act al reîntregirii bisericești, cinci ani de când suntem iarăși una. Aniversarea aceasta e cu adevărat un popas sărbătoresc, care umple de bucurie inimile tuturor preoților și credincioșilor. De aceea am socotit de cuviință ca în acest număr festiv să dăm glas mărturiei preoților din diferite parohii, care să arate situația reîntregirii bisericești în parohiile lor. Sunt aici mărturiile ale unor preoți reveniți din parohii revenite, din parohii mixte și din parohii vechi ortodoxe, ca și mărturiile ale unor preoți vechi ortodocși din parohii revenite și din parohii mixte. Invităm și pe ceilalți preoți din mitropolia noastră să ne trimită astfel de rapoarte, căci în ele se reflectă realitatea însăși, procesul însuși al reîntregirii bisericești.

Din rapoartele acestea se vede că unificarea bisericească se bazează pe unitatea tradiției ortodoxe păstrată de credincioșii foști gr. cat. fără nicio schimbare, pe conștiința acestor credincioși că ei una sunt cu frații lor ortodocși, că e aceeași „lege” pe care o mărturisesc și unii și alții, pe relațiile frățești, de armonie și bună înțelegere dintre credincioșii celor „două strane”. Într’adevăr credincioșii au ținut la legea lor strămoșească și au transmis-o neschimbată din tată în fiu; ei au participat la slujbele din biserică ortodoxă, fără nici o îndoială, ori de câte ori în biserică lor nu aveau slujbă, pentru că preotul lor era plecat din parohie; ei au chemat să le facă slujbe și pe preotul ortodox, când n’aveau preot propriu; ei au cerut ca preotul lor să slujească cu preotul ortodox la diferite slujbe obștești și particulare; ei s’au bucurat când au văzut că preoții se înțeleg ca niște frați buni și lucrează mână în mână atât pe teren bisericesc, cât și pe teren social. Întâlnim chiar cazuri când nu numai că bisericile erau una lângă alta cuprinse în aceeași curte, ci și averea era administrată în comun și cimitirul era comun, iar în filie o singură capelă servea atât pentru credincioșii ortodocși cât și pentru cei uniați, în așa fel încât preoții slujeau alternativ în aceeași capelă și de fiecare dată erau prezenți credincioși din „ambele strane”. Preoții înșiși, legați de credincioși, trăiau în deplină armonie, împlinind întru toate dorințele credincioșilor lor. Ei slujeau bucuros împreună la toate ocaziile, ori de câte ori o cereau credincioșii și se

suplineau reciproc ori de câte ori lipsea vreunul din parohie. Cazul cu cei doi preoți, care — neavând nici unul cântăreț — intră în aceeași biserică și unul slujește la altar, iar celalalt cântă la strană, este destul de concludent, spre a arăta relațiile frățești ce existau între preoți. A sluji împreună pentru ei era un lucru firesc, precum și pentru credincioși era firesc să-i vadă slujind împreună.

Se înțelege că acest climat de unitate sufletească între credincioși și preoți n’a plăcut ierarhiei aservită Vaticanului dela Blaj. De aici tendința ei de a despărți pe credincioși și preoți prin diferite mijloace. Așa: înlocuirea cuvintelor tradiționale cu cuvinte latinizate (în loc de Duh, Spirit, de Doamne miluește-ne—Doamne îndurate, de Stăpână—Disponătoare, de Fecioară—Vergură ș. a.), introducerea diferitelor forme cultice catolice (cultul Inimii lui Iisus și a Maicii Domnului, cultul Sf. Anton, Sf. Tereza, rozarul ș. a.), răspândirea unor informații false despre ortodocși în parohiile compact gr. cat. și mai ales ordinul categoric, însoțit de san ționi, ca preoții să nu slujească niciodată cu cei ortodocși și credincioșii să nu participe la nici o slujbă a preoților ortodocși, nici să intre în bisericile ortodocșilor. Toate aceste mijloace, și altele, nu și-au atins scopul: ele s’au lovit de credincioșia față de tradițiile religioase strămoșești a credincioșilor și chiar dacă unii preoți s’au lăsat antrenaji, credincioșii în marea lor majoritate nu i-au urmat.

Despre acești preoți zicea primcuratorul unei parohii revenite, că doară noi credincioșii una am fost totdeauna, numai preoții căutau să ne desbine, că deosebirile nu le am făcut noi credincioșii ci preoții. Spre lauda preoțimii trebuie însă spus că marea majoritate a preoților au rămas alături de credincioși, neinfluențați de dispozițiile unora din conducătorii dela Blaj, căci și în Blaj, curentul de menținere a tradițiilor străvechi avea destui reprezentanți de seamă.

Faptul acesta al unității dintre preoții și credincioșii celor două strane explică entuziasmul, cu care s’a făcut revenirea clerului și credincioșilor foști gr. cat. la biserică mamă. Căci clerul și credincioșii, îndată ce au fost liberi să-și manifeste voința, răspunzând chemării I. P. S. Patriarh Justinian și I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, au rupt legăturile cu Vaticanul

și s’au încadrat în Biserica ortodoxă română, ai cărei fii erau. De mult au dorit ei lucrul acesta, dar i-au oprit stăpânirile vremii, care erau sub influența Vaticanului și aveau interesul să ațâțe desbinarea confesională în popor, ca să-l poată înrobi mai ușor. Regimul de democrație populară care este regimul poporului muncitor, a dat libertate poporului să-și spună vrea și libertate credincioșilor să-și realizeze doririle. Astfel că reîntregirea bisericească a fost un act isvorit din vrea milioanelor de credincioși gr. cat. și a peste o mie de preoți legați de turma lor. Numai puțini preoți, care s’au rupt de credincioși, n’au revenit. Agenții ai Vaticanului în sânul poporului român, ei au preferat să slujească interese străine de acest popor, decât să fie alături de credincioși.

Și iată acum sunt cinci ani de când suntem iarăși una, cinci ani de când stăm cot la cot, suflet lângă suflet, inimă lângă inimă, în fața aceluiaș sfânt altar al moșilor și strămoșilor noștri și ne împărtășim din aceeași binecuvântare a Bisericii ortodoxe, care ne îmbrățișează pe toți cu aceeaș dragoste de mamă duhovnicească. Suntem iarăși una: aceasta este marea bucurie pe care o trăim și o mărturisim cu toții. Și ne simțim bine așa. Toate nedumeririle au pierit, toate neînțelegerile s’au spulberat, căci în suflete stăpânește iubire, în priviri strălucește frăția, în fapte răsbate unitatea.

Preoții s’au apropiat unul de altul, de acum fără nici o opreliște, și-au strâns mâinile frățește ca să pășească pe acelaș drum. Ei au slujit împreună în aceeași Biserică, la acelaș altar, la aceleași sf. slujbe, și-au dat sărutarea frățească și s’au împărtășit din acelaș sf. potir. S’au adunat și mai mulți și au slujit în sobor, mărturisind astfel unitatea credinței. Unde sunt două biserici au slujit fie împreună, fie alternativ, cu rândul, fără alegere. În parohii vechi ortodoxe păstoresc preoți reveniți fără nici o împiedecare, precum în parohii revenite păstoresc preoți vechi ortodocși în mod firesc, fără nici o tulburare. La conferințele preoțești, la cursurile de îndrumare misionară, preoții constituie o unitate, un singur corp, sufletele se apropie, cugetele se limpezesc, inimile se deschid și se creiază climatul unei relații cu adevărat frățești între dânsii. Aceleași reviste, aceleași cărți îi îndrumază pe toți preoții. Slujbele se uniformizează. Colaborarea în activitatea bisericească misionară, în activitatea socială și lupta pentru pace e un factor

(Continuare în pag. 2)

Cinci ani de reîntregire bisericească

(Urmare din pag. 1)

important al unității dintre preoți. Astfel unitatea clerului se încheagă din ce în ce mai mult.

În ce privește pe credincioși, aceștia constituie acum cu adevărat o singură turmă. Și înainte de reîntregire ei nu făceau deosebire între biserici, numindu-le în multe parohii nu: biserica ortodoxă și biserica gr. catolică, ci biserica „din sus” și biserica „din jos”, pentru că una era construită pe deal și alta în vale. Și înainte ei cereau ca preoții să slujească împreună. Așa că ei se bucură că zidul despărțitor a pierit și că sunt cu adevărat o singură turmă. Ei n'au preferințe față de unii sau alții dintre preoți: cer numai să aibă un preot bun, un preot vrednic, indiferent dacă e vechi ortodox sau revenit. Credincioșii vechi ortodocși cinstesc pe preotul revenit care îi păstorește, cu cinstea cuvenită unui preot iubit. La fel credincioșii reveniți cinstesc pe preotul vechi ortodox care îi păstorește, cu cinstea cuvenită unui preot iubit. În privința aceasta credincioșii nu fac nici o deosebire. În fața lor toți sunt preoți și pe toți îi cinstesc ca pe niște preoți adevărați. Și aceasta nu numai în parohii mixte, ci și în parohii complet vechi ortodoxe sau complet revenite. Pretutindeni preoții buni au întâlnit bunăvoința și dragostea credincioșilor. Și pretutindeni credincioșii își manifestă bucuria că acum preoții sunt una.

În ce privește frecventarea bisericii, ei participă la sf. slujbe, fie la biserica din sus, fie la biserica din jos, ori care preot ar sluji acolo, iar pentru nevoile lor duhovnicești cheamă pe preotul parohiei de care aparțin, ca la slujbe cu mai mulți preoți să cheme preoții din parohiile vecine, indiferent dacă sunt vechi ortodocși sau reveniți. Nimeni nu pune la îndoială slujba făcută de un preot, ca să accepte numai slujba făcută de alt preot. Așa că cu adevărat, după cum spunea I. P. S. Patriarh Justinian, nu mai există „noi” și „voi” ci toți una sunt: o preoție, un altar, o turmă.

În unele biserici s'a introdus cântarea în comun la sf. Liturghie după îndreptarul Sf. Sinod. Predicile și catihezele propovăduiesc pentru toți aceeași învățătură. Spovedania și împărtășirea îi leagă pe toți în aceeași comunitate. Viața religioasă morală este unitară și unitari sunt credincioșii și în munca pentru binele poporului și întărirea Patriei și în lupta pentru pace. Îmbrățișați de cupola ortodoxiei, ei au rădăcinile vieții în solul Patriei. Privirile lor nu le mai îndreaptă nimeni peste graniță, ci spre munca pașnică și creatoare a poporului, spre viitorul măreț al Patriei. Cinci ani au fost suficienți ca reîntregirea bisericească să se consolideze în așa fel încât unitatea clerului și credincioșilor să fie o realitate vie și puternică, de care se isbesc neputincioase și fără rezultat toate uneltirile din umbră ale agenților Vaticanului: preoții și credincioșii s'au regăsit în unitatea cea dintâi și nimeni și nimic nu-i va mai despărți.

Ce ne-ar mai putea desbina acum când suntem una? Unii pescuitori de desbinări socotesc că faptul că nu s'a introdus în toate parohiile revenite „duh” în loc de „spirit” și „miluește-ne” în loc de „îndură-te”, ar fi prilej de „deschilinare”. Ei nu înțeleg că menținerea acestor cuvinte nu pot despărți credincioșii, care sufletește una sunt. Ei nu înțeleg că menținerea acestor cuvinte e chestiune numai de deprin-

PREOTUL

1. Slujitor al lui Hristos.

Preotul este „trimis în numele lui Iisus Hristos” (cf. II Cor. 5, 20), căci zice Domnul: „Precum M'a trimis pe Mine Tatăl, și Eu vă trimit pe voi” (Ioan 20, 21).

A primit poruncă: „Mergeți și învățați toate popoarele, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, povățuindu-le să păzească toate câte v'am poruncit. Și iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 19—20), și „Cărora veți ierta păcatele, se vor ierta lor, și cărora le veți ținea, ținute vor fi” (Ioan 20, 23).

„Aceasta să faceți întru pomenirea Mea” (Luca 22, 19) zice Iisus la Cina cea de Taină, iar altă dată face chemare: „Vino după Mine și te voi face pescar de oameni” (Mat. 4, 19).

Dator este preotul să stea „în slujba cuvântului” (F. Ap. 6, 4), pentru că este „preot în veac după rânduiala lui Melchisedec” (Evr. 7, 21; Ps. 109, 5).

Grija lui permanentă e să se preocupe de „oi” după cuvântul Mântuitorului: „Și mai am și alte oi care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea mi se cade a le aduce și glasul Meu vor auzi și va fi o turmă și un păstor” (Ioan 10, 16).

Sf. Apostol Pavel atrage luarea aminte: „Vedeți fraților chemarea voastră” (I Cor. 1, 26) și „umblați cu vrednicie în chemarea la care sunteți chemați” (Efes 4, 1),

dere și că în fond credincioșii știu că e unul și același lucru să zici „duh” sau „spirit”, precum unul și același lucru e să zici „cucuruz” sau „porumb”. Trecut-au vremurile în care certurile de cuvinte puteau desbina pe credincioși. Mai mult: sunt destui credincioși reveniți bătrâni, care își aduc aminte că părinți și bunicii lor, când se închinau ziceau: „Mărire Tatălui și Fiului și Sfântului Duh” — și că ei au fost învățați la școală, când erau copii, să zică „spirit” și nu „duh”. Astfel că înlocuirea unui cuvânt cu celalalt — care are același sens, nu este altceva decât înlocuirea la tradiția părinților schimbată numai cu puțin înainte de 1900. Faptul acesta face ca și în privința cuvintelor procesul unificării să se extindă din ce în ce mai mult. Esențialul e faptul că fondul e același; cuvintele care au devenit deprindere la unii preoți sau cântăreți, vor urma și ele, ca în multe parohii revenite, acestui fond unitar și va fi pretutindeni și din acest punct de vedere ca la început: aceeași credință învesmântată în haina acelorasi cuvinte.

Deci privind peste cei cinci ani de reîntregire bisericească, putem mărturisi cu bucurie că au fost ani de consolidare a unității bisericești, ani de bogată roadă în împreună-lucrarea în ogorul Bisericii și în domeniul social și al luptei pentru pace.

Să mulțumim Domnului pentru darul acesta; să mulțumim Ierarhilor noștri pentru înțelepciunea și dragostea lor; să mulțumim clerului și credincioșilor pentru râvna și înțelegerea lor; să mulțumim Statului de democrație populară pentru libertatea ce ne-a acordat. Și să ne străduim de a întări și mai mult unitatea noastră, ca într'un gând, într'un suflet să mărturisim credința cea dreptmăritoare și să muncim pentru înflorirea Patriei, pentru biruința păcii în lume.

TELEGRAFUL ROMÂN

căci „holdele sunt albe și gata de seceriș” (Ioan 4, 35) și „venind cu bucurie, veți lua mănunchiurile voastre” (Ps. 125, 8).

„Așa dară oamenii să ne socotească ca pe niște slujitori ai lui Hristos și iconomi ai tainelor lui Dumnezeu” (I Corinteni 4, 1).

2. Conduita.

Preotul „să trăiască în cele ce sunt ale Domnului” (cf. Luca 2, 49), adică „viața preotului să fie în ceruri” (Filipeni 3, 20) să fie „bun ostaș al lui Hristos” (II Tim. 2, 3), „bărbat al unei femei, având copii credincioși și neînvinuit pentru desfrânare sau neascultare” (Tit 1, 6).

Să nu fie „iubitor de câștiguri urite” (Tit 1, 7), căci „așa a poruncit Domnul celor ce propoveduesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie” (I Cor. 9, 14), iar pentru osteneala sa în ogorul Domnului să și aducă aminte de cuvintele Mântuitorului: „Plata voastră multă este în ceruri” (Matei 5, 12).

Să nu urmărească câștigarea de averi căci lăcomia după avere este „rădăcina tuturor relelor” (I Tim. 6, 10), și să ajute pe semenul său, căci „întrucât ați făcut acestea unuia dintre acești frați mai mici ai Mei, Mie ați făcut” (Mat. 25, 40).

Să nădăjduiască în ajutorul lui Dumnezeu precum ne zice: „Cereți și se va da” (Mat. 7, 7) și să fie „ascultător întru toate” (Filip. 2, 8).

Sf. Pavel Apostolul zice: „Îmi smeresc trupul și-l supun robiei, ca nu cumva propoveduind altora, eu însumi să mă fac nevrednic” (I Cor. 9, 27) și îndeamnă: „Te nevoiește spre evlavie, căci evlavia la toate este de folos” (I Tim. 4, 7—8) și „fiți-mi următori, precum și eu sunt următor lui Hristos” (I Cor. 4, 16).

„Sfinți să fie, căci sfânt sunt și Eu Domnul cel ce îi sfințesc” (Lev. 21, 8).

Să urască neadevărul, pentru că „preoții lui Dumnezeu se vor îmbrăca cu dreptate și cuvinoșii cu bucurie se vor bucura” (Ps. 131, 9).

Toate acestea i se cer, ca cel ce este „sarea pământului și lumina lumii” (Matei 5, 13—14).

Nu e dejuns numai atât. Preotul într'asa fel să și potrivească viața și „așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, — zice Mântuitorul — ca să vadă ei faptele noastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri” (Mat. 5, 16) pentru că fiind slujitor al lui Hristos, trebuie să fie „desăvârșit, precum Tatăl Cerească desăvârșit este” (Mat. 5, 48).

3. Luptător pentru pace.

Iisus Hristos a venit ca „Domn al Păcii” ca să nimicească puterea întunecului și să restabilească pacea între Dumnezeu și oameni, pacea între popoare.

Îngerii la Nașterea Mântuitorului cântă „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu” și recomandă „pace oamenilor de bunăvoie” (Luca 2, 14).

Psalmistul, vestind venirea Mesiei, ca semn al venirii Lui dă, că: „În zilele Lui răsări-va dreptatea și mulțimea păcii” (Ps. 71, 7). Iisus Hristos este așadar dreptatea, sfințenia noastră și prin aceasta „pacea noastră” (Efes 2, 14). În El, zice Psalmistul: „Mila și adevărul s'au întâmpinat, dreptatea și pacea s'au sărutat” (Psalm 84, 11).

Creștinii trebuie să fie lucrători ai păcii, după cum zice Mântuitorul în cuvântarea

(Continuare în pag. 3)

Zaharia Boiu - Predicatorul (1834—1903)

Când se împlinesc 50 de ani dela moartea asesorului consistorial Zaharia Boiu, ne apare înainte cu deosebire figura preotului predicator care a fost el.

Zaharia Boiu a dezvoltat o activitate multi-laterală, a fost un bărbat iscusit, cu inițiativă cu multă putere de muncă, fiind unul din fruntașii pieții bisericești din vremea sa foarte cunoscut și unanim apreciat.

Dar tot ce a fost el ca vrednicie personală a încetat acum 50 de ani. Toți cei care l-au cunoscut s'au dus și ei pe urmele lui și cu toate acestea Zaharia Boiu, a continuat să fie prezent în viața noastră bisericească prin predicile sale. Predicatorul Zaharia Boiu, n'a murit, figura lui de preot ales, plin de demnitate, îndrăgît de sfințele slujbe, în fața altarului era ca un serafim, — ni se arată din nou ori de câte ori citim una din predicile sale.

Dăruit de Dumnezeu cu mare talent, Zaharia Boiu întrunea toate calitățile unui predicator de seamă; Exterior cu prestanță, o temeinică pregătire cărturărească, posibilități vocale, bărbat vrednic încununat cu toate virtuțile, temător de Dumnezeu, plin de râvnă pentru vestirea Evangheliei lui Hristos, adânc cunoscător al Bibliiei.

Activitatea sa bisericească și de predicator și-a dezvoltat-o într-o vreme când Biserica ortodoxă din Ardeal era în plină înflorire. Era oarecum firesc ca impetuosul talent oratoric al lui Zaharia Boiu să se poată desfășura, cu deplin succes la Sibiu, centrul mitropolitan.

Dar Zaharia Boiu prin cuvântările sale in-aripe a ajuns în curând să fie cunoscut, apreciat și gustat în tot Ardealul. Astfel e chemat să predice la Cluj, la Abrud, la Făgăraș, la Mercuria, Săliște, Ocnă, Sadu, Mediaș și în alte părți, unde era ascultat cu tot interesul făcând adâncă impresie asupra credincioșilor.

Predicile și le pregătea temeinic ilustrându-le cu texte biblice la fiecare pas, folosind Vechiul și Noul Testament deopotrivă. Succesul predicilor lui Zaharia Boiu este a se căuta și în acest fapt că erau biblice și păstrau o justă interpretare a textelor.

Predicile lui Zaharia Boiu purtau vădit pecetea predicatorului. Din câteva fraze cunoaștem că acea predică e a lui Zaharia Boiu. El pune în predică tot zelul și avântul sufletului său. Preocuparea lui principală era să câștige pe ascultători și să le miște sufletele.

Zaharia Boiu a rostit o mulțime de predică, dar a ținut să-și publice o bună parte din ele. Astfel a editat 3 volume de predică, seminte în ogorul lui Hristos: a) Predici la Duminecile de peste an; b) La praznice și sărbători, și c) Cuvântări funebreale.

Publicarea acestor volume de cuvântări bisericești a avut un succes deplin. Preoțimea noastră le-a îmbrățișat cu bucurie și s'a folosit de ele până în zilele noastre. Și astăzi în multe biserici preoții citează pasagii întregi din predicile lui Zaharia Boiu.

Socotim că o mai aleasă prețuire, la 50 de ani dela moarte, nu i se poate aduce unui predicator

G. S.

„Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri”.

„Fericiți sunt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema”

INFORMAȚII

Luni 5 Octomvrie 1953, a avut

loc Sinodul PP. SS. Episcopi din Mitropolia Ardealului împreună cu Sinodul PP.S.S. Episcopi din Mitropolia Banatului. Au fost de față: I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, I. P. S. Mitropolit Vasile al Banatului, P. S. S. Andrei al Aradului, Nicolae al Clujului și Valerian al Oradiei. La discutarea primului punct — sărbătorirea aniversării a 5 ani de reîntregire bisericească — au participat și P. S. Antim, vicar patriarhal, P. C. I. Gajiu, Directorul Sf. Sinod, ca reprezentanți ai I. P. S. Patriarh Justinian — și P. C. Vicari și secretari ai Eparhiilor din Ardeal și Banat.

Pe ordinea de discuții au fost: 1. Aniversarea reîntregirii bisericești; 2. Cursurile de îndrumare misionară și Conferințele protopopești; 3. Probleme în legătură cu Institutul Teologic din Sibiu.

Luându-se în discuție aniversarea reîntregirii bisericești, s'a fixat programul festivităților dela 21 Octomvrie a. c. Afară de acest program s'a hotărât distingerea preoților reveniți, pentru merite în actul reîntregirii și consolidarea lui, cu diferite distincții bisericești, 50 de inși primind din partea I. P. S. Patriarh crucea comemorativă a 5 ani de reîntregire bisericească.

În privința Cursurilor de îndrumare misionară s'a decis ca să se continue la Sibiu, ținerea ciclului II cu preoții din Mitropolia Ardealului. Referitor la Conferințele protopopești se vor face demersuri ca ele să se țină de 4 ori pe an.

În legătură cu Institutul Teologic s'au rezolvat probleme referitoare la taxele studenților, burse și subvenții, examenul de diferență, încadrarea personalului didactic și de conducere etc. Discuțiile au evidențiat atenția P. S. S. Ierarhi pentru Institutul Teologic Universitar din Sibiu, unde se formează preoți vrednici pentru Eparhiile din Banat și Ardeal și care contribuie la dezvoltarea disciplinelor teologice ortodoxe.

Preotul

(Urmare din pag. 2)

de pe munte: „Fericiți sunt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Mat. 5, 9).

Preotul numai așa poate fi slujitor al lui Hristos dacă are dragoste, dacă e pătruns de duhul iubirii, cu un cuvânt dacă lucrează pentru pace. Oare nu spune destul de categoric Mântuitorul: „Poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul. Din aceasta vor cunoaște toți, că-Mi sunteți ucenici, de veți avea dragoste între voi” (Ioan 13, 34—35).

Și astăzi, când popoarele doresc și sunt hotărâte să apere pacea, preotul mai mult ca oricând are datoria sfântă să afirme că Pacea este scumpă tuturora și e necesară și sufletului și trupului și să lupte pentru pace.

Înrolându-se cu adevărat în frontul păcii, propovăduind pacea, luptând pentru apărarea ei, va fi pe drept cuvânt „ostaș al Păcii”, după cum este „ostaș al lui Hristos, Domnul Păcii”, care peste veacuri ne trimite prietenescul salut: „Pace vouă!” (Ioan 20, 21).

Preot Teodor Nedelcu
Boian—Turda

Alegerile de deputați pentru Sfaturile Populare

Întrucât în luna Decemvrie a acestui an se încheie termenul de funcționare a actualelor Sfaturi Populare — alegerile nouilor deputați în Sfaturile Populare regionale, raionale, orașenești și comunale, au fost fixate pe ziua de 20 Decemvrie a. c.

Marea însemnătate a alegerilor de deputați în Sfaturile Populare decurge din adâncul democratism al orânduirii noastre de Stat. Conștiințind cea mai mare cucerire a poporului muncitor, rod al unor lupte eroice pline de sacrificii, Constituția R. P. R. prevede că în Patria noastră liberă puterea aparține oamenilor muncii dela orașe și sate, care o exercită prin Marea Adunare Națională și Sfaturile Populare.

Sfaturile Populare ale oamenilor muncii dela orașe și sate constituie baza politică a Republicii Populare Române. Ele sunt nu numai organe locale ale puterii de Stat, ci și cea mai cuprinzătoare organizație de masă, care organizează participarea activă a celor mai largi mase ale oamenilor muncii la conducerea treburilor de Stat și obștești, la opera de construire a socialismului. Sfaturile Populare au un rol organizator deosebită răspundere în dezvoltarea economică și culturală a regiunilor și raioanelor.

În anii care s'au scurs dela alegerea lor, numeroase Sfaturi Populare au obținut realizări însemnate în folosul oamenilor muncii, dobândind în gospodărirea treburilor obștești, o bogată experiență, a cărei răspândire e merită să ducă la întărirea Sfaturilor Populare, la îmbunătățirea activității lor. Bogata și multilaterală activitate a Sfaturilor Populare s'a dovedit a fi o mare școală de conducere a treburilor Statului.

Alegerile pentru Sfaturile Populare vor contribui la strângerea legăturii Sfaturilor Populare cu masele, la întărirea unității între guvern și popor, la consolidarea alianței între clasa muncitoare și țărâtimea muncitoare — temelia puterii populare. Campania electorală constituie prilej de îmbunătățire a activității Sfaturilor Populare, astfel încât acestea să obțină noi succese în lupta pentru ridicarea bunei stări a poporului.

Decretul cu privire la alegerea deputaților în Sfaturile Populare se inspiră din principiile înscrise în Constituția R. P. R. care asigură și garantează materialicește deplina exercitare a drepturilor politice de către cetățeni.

Decretul prevede că alegerile pentru organele locale ale puterii de Stat se fac prin vot universal, egal, direct și secret, la alegeri putând lua parte toți oamenii muncii cetățeni ai R. P. R. care au împlinit vârsta de 18 ani, fără deosebire de rasă sau naționalitate, sex, religie, grad de cultură, profesiune sau durata domiciliului. Dreptul de a fi ales deputat al unui Sfat Popular este asigurat oricărui om al muncii, cetățean al R. P. R. cu drept de vot, care a împlinit 23 de ani.

Decretul declară nedemni de a fi alegători sau aleși pe foștii moșieri, foștii industriași, foștii bancheri, foștii mari comercianți, elementele capitaliste dela orașe și sate. Deasemeni sunt nedemni de a fi alegători sau aleși cei condamnați pentru crimă de războiu sau pentru crime împotriva păcii și umanității. Decretul actual prevede însă că vor putea vota acei cetățeni din categoria foștilor exploatare și a elementelor capitaliste dela orașe și sate care au luptat pe frontul anti-hitlerist, au sprijinit mișcarea revoluționară și antifascistă, sunt părinți, frați sau surori ai militarilor Forțelor Armate, sunt preoți și învățători, elevi și studenți aflați în școli, institute, universități, sau desfășoară o activitate științifică, tehnică și artistică în folosul poporului.

Prevederile referitoare la depunerea candidaturilor reflectă de asemeni democratismul sistemului nostru electoral. Dreptul de a depune

(Continuare în pag. 4)

Pacea, bunul suprem al tuturor popoarelor

Popoarele au dorit întotdeauna pacea. Căci nu popoarele au declarat războaiele, care umplu istoria de sânge și mizerie, ci conducătorii lor, clasele dominante, care aveau interes să le declanșeze. Dacă însă înainte vreme popoarele n'au putut impune pacea și s'au lăsat târațe în războaie fără rost, care le aduceau numai suferințe și sacrificii, astăzi popoarele s'au unit într'un uriaș front organizat pentru a înfrânge pe ațâțătorii la războiu și a impune pacea.

De fapt numai o pătură de capitaliști, imperialiști vor războiu, socotind că prin războiu vor acumula noul profituri și vor ajunge să domine toată lumea și să exploateze toate popoarele. În fața acestora se ridică însă frontul unit al tuturor popoarelor iubitoare de pace.

De ce popoarele vor pacea? Desigur pentru că știu din experiențele celor două războaie mondiale ce însemnează pentru ele un războiu. Războiul poate fi o „afacere” bună pentru capitaliști, care nu merg pe front, ci îngrămădesc averi peste averi din furniturile militare și din speculă, din jefuirea maselor populare, dar pentru popor războiul este numai moarte, mizerie, foamete, suferință, nimicire a muncii de veacuri și a oricărei bucurii de viață. Cei mai buni fii ai poporului își dau viața pe front, sau își sacrifică sănătatea: iar ceilalți muncesc zi și noapte pentru o existență mizerabilă. Mijloacele moderne de ducere a războiului fac din el o crimă împotriva omenirii.

În schimb pacea oferă climatul cel mai prielnic pentru desfășurarea unei vieți fericite și îmbelșugate.

Pacea însemnează belșug și fericire. În vreme de pace popoarele își pun toate puterile lor de muncă și toate forțele creatoare în slujba progresului material și cultural al omenirii. Muncitorul din fabrici și uzine poate în liniște să făurească unelte ale muncii pașnice, să producă mărfuri de larg consum, care să ridice nivelul de trai al poporului. Muncitorul de pe ogoare își poate ara și semăna ogorul, cu nădejdea unei recolte bogate, care să contribuie la îmbunătățirea vieții tuturor. Muncitorul intelectual poate să-și închine toată strădania minții pentru luminarea poporului, pentru progresul științei și tehnicei, pentru o artă și literatură ziditoare de suflet. Preotul poate să-și desfășoare activitatea de mântuire a credincioșilor, fără grija bombardamentelor, în atmosfera de belșug și bucurie a păcii.

Pacea este condiția necesară a muncii creatoare, a progresului cultural și economic, a unei vieți fericite și îmbelșugate. În pace progresează popoarele: în pace relațiile dintre popoare sunt spre binele tuturor, bunurile materiale și spirituale fiind la dispoziția omenirii întregi.

De aceea pacea a fost visul de totdeauna al popoarelor. Ea a fost cântată de poeți, postulată de filosofi, vizionată de proroci. După ea au suspinat de veacuri masele asuprite. Astăzi însă pacea nu mai e un simplu vis, un poem, un concept filosofic, o viziune profetică, sau un suspin al popoarelor: ea este un bun pentru care popoarele luptă și muncesc și pe care îl vor cuceri prin angajarea tuturor forțelor lor în lupta pentru pace. În fața uriașului

front al popoarelor luptătoare pentru pace, ațâțătorii la războiu dau înapoi. Forțele păcii pășesc biruitoare înainte.

În fruntea acestor forțe organizate ale păcii stă marea Uniune Sovietică, bastionul de neînving al socialismului și păcii. Pe calea aceasta pășesc cu hotărâre și țările de democrație populară. La acestea se adaugă sutele de milioane de luptători pentru pace din țările dependente și coloniale și din țările capitaliste. Nici o forță din lume nu este mai tare decât acest front organizat al luptătorilor păcii. Și astfel pentru prima dată în istorie pacea se arată a fi mai tare decât războiul și omenirea întreagă e mobilizată să lupte pentru pace și împotriva războiului. Aceasta este lupta cea adevărată, lupta care corespunde intereselor sutelor de milioane de oameni ai muncii din toate țările: lupta pentru viață împotriva morții, lupta pentru fericire împotriva mizeriei și suferinții. A arătat-o cu prisosință: Congresul popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena ca și ecoul pe care îl au pretutindeni consecvența politică de pace a Uniunii Sovietice și chemările Consiliului Mondial al Păcii.

Biserica noastră a fost dintru început alături de forțele păcii. Ea a înțeles că pacea este idealul pe care l-a propovedit Mântuitorul și Sf. Apostoli și că locul ei este alături de luptătorii pentru pace. Căci Mântuitorul n'a venit în lume numai ca să restabilească pacea dintre noi și Dumnezeu, dar ca și vrajba dintre popoare să se risipească și pacea să domnească între ele, ca să surpe zidul vrajbei care despărțea popoarele și să le apropie în pace unele de altele (Efeseni 2, 14-15). Deci lupta pentru pace între popoare e o misiune evanghelică pentru Biserică. De aici prezența ei activă în frontul apărătorilor păcii, știut fiind că numai „făcătorii de pace” cei ce acționează și luptă pentru pace, sunt cu adevărat „fiii lui Dumnezeu”. Aceasta explică activitatea preoților și credincioșilor noștri în lupta pentru pace.

Pacea este bunul suprem al tuturor popoarelor, pentru că pacea însemnează viață, însemnează belșug, însemnează muncă creatoare, însemnează progres, însemnează fericire. Și pacea va birui. Pentru că popoarele au luat cauza păcii în propriile lor mâini și vor lupta până la capăt pentru biruința ei!

† EUDOCIA BOGDAN

În ziua de 25 Aprilie 1953, după o grea și îndelungată suferință, împărtășită cu Sfintele Taine, în vârstă de 66 ani, s'a stins din viață Eudochia Bogdan, vrednică soție de învățător și mamă a preotului nostru Alexandru Bogdan dela parohia Pogăceaua, Raionul Sărmaș.

Faptele ei bune și viața plină de încredințare i-au impletit cununa frumoasă a nemuririi atât înaintea lui Dumnezeu cât și înaintea tuturor celor ce au cunoscut-o și au iubit-o.

Cuvântul de rămas bun a fost rostit de Pr. Ilarion Bărbulescu, iar slujba pînăsei înmormântării săvârșită de 5 preoți, va rămâne neștearsă în amintirea credincioșilor din parohie și jur.

Familia îndolată invită și pe această cale pe toate rudeniile și cunoscuții să se roage pentru sufletul ei.

Fie-i țărâna ușoară și memoria binecuvântată.

A. M.

Alegerile de deputați...

(Urmare din pag. 3)

candidaturi este asigurată tuturor organizațiilor oamenilor muncii, sindicatelor, cooperativelor, organizațiilor Partidului Muncitoresc Român, organizațiilor de tineret și altor organizații de masă și asociații culturale care cuprind laolaltă milioane de oameni ai muncii din țara noastră. În același timp Decretul cu privire la alegeri prevede că depunerile de candidaturi pot fi făcute și de către adunările generale ale oamenilor muncii pe Întreprinderi și Instituții, Gospodării Agricole de Stat, S.M.T.-uri, Gospodării Agricole Colective, și sate și militari pe unități sau servicii militare. În cadrul acestor adunări, oamenii muncii au posibilitatea să participe nemijlocit la desemnarea candidaților, să analizeze activitatea acestora, în producție și în viața obștească, să aprecieze dacă întreaga lor comportare este o garanție că își pot face pe deplin datoria față de Patrie și de poporul muncitor.

Decretul stabilește că listele de alegători care vor fi întocmite de Comitetele executive ale Sfaturilor populare din comune, orașe și raioane de oraș — urmează a fi afișate din timp. Cetățenii cu drept de vot au dreptul și datoria de a verifica înscrierea.

O deosebită însemnătate are extinderea principiului, alegerii unui singur deputat în fiecare circumscripție electorală și la comune. Acest lucru înlesnește făurirea unei legături strânse între deputați și alegătorii săi. Deputatul are posibilitatea să cunoască în mod amănunțit Circumscripția sa electorală, nevoile cetățenilor, având totodată o răspundere precisă. La rândul lor alegătorii pot conlucra mai bine cu deputatul lor, având totodată putința de a controla activitatea acestuia.

Un rol deosebit în asigurarea înlăptuirii întocmai a prevederilor legale cu privire la alegeri revine Comisiilor electorale regionale, raionale, orașenești, raionale de oraș și comunale, precum și Comisiilor electorale de Circumscripții. Ele vor fi alcătuite din reprezentanți ai organizațiilor oamenilor muncii, precum și din reprezentanți desemnați în Adunări populare.

Sistemul nostru electoral asigură astfel participarea celor mai largi mase, nu numai la vot, ci și la organizarea și controlarea desfășurării tuturor operațiunilor și a întregii campanii electorale.

Deplina libertate a propagandei electorale este asigurată și garantată materialmente prin faptul că presa, radio-ul, sălile pentru organizarea de adunări și meetinguri etc., sunt bunuri ale poporului muncitor.

Preoțimea este chemată să-și dea contribuția sa în campania electorală prin explicarea legii electorale, a realizărilor regimului de democrație populară și Sfaturilor Populare locale, prin sprijinirea candidaturilor celor mai buni fii ai poporului. Ea trebuie să participe la vot și să îndrumeze și pe credincioșii în acest sens, ca toți să-și împlinescă datoria patriotică de a vota pe candidații păcii și ai vieții celei noi. Astfel preoții se vor arăta luptători adevărați pentru pace și pentru fericirea poporului muncitor.

La 15 August 1953, a avut loc la Sfânta Mănăstire Rohia, Raionul Tg.-Lăpuș praznuirea hramului. Sf. Liturghie s'a săvârșit de soborul mănăstirii, în frunte cu P. C. Stareț al mănăstirii, răspunsurile fiind date de frații mănăstirii și corul credincioșilor din Rohia, împreună cu câțiva studenți teologi. La priceasnă s'a predicat despre Maica Domnului ca model al femeii creștine. După împărtășirea credincioșilor s'a făcut Sfântul Maslu. A doua zi Duminecă la Sf. Liturghie s'a predicat despre întrebarea mântuirii (Mc. 10, 17). După aceea au fost împărtășii credincioșii care s'au întors la casele lor plini de bucurie și pace duhovnicească.